

Over gemeentelijke onafhankelijkheid

Het verwarren van het geweten met een persoonlijke opvatting

Het is een feit, dat een persoonlijke opvatting vaak wordt verward met het geweten. Ik houd dat echter voor levensgevaarlijk. De rijpe vruchten van het verwarren van deze twee dingen met elkaar zien we in de huidige toestand van het protestantisme. We zien daar hoe men zijn persoonlijke opvatting gebruikt om het verwerpen van alles waar men het zelf niet mee eens is, te rechtvaardigen.

Onafhankelijkheid van een kind ten opzichte van zijn vader

Het nu volgende voorbeeld mag het verschil tussen het geweten en een persoonlijke opvatting verduidelijken. Een ieder geeft toe, dat een vader gezag heeft. Nu kan het gezag van een vader uiteraard nooit het gezag van Christus of de belijdenis van Zijn Naam in de weg staan. Als het dus een zaak betreft, waarin het kind tegen zijn geweten in zou moeten handelen, dan kan en mag het zich niet onderwerpen aan het gezag van zijn vader. Het kind is verplicht, Christus meer lief te hebben dan zijn vader en moeder. Het gaat hier dus om een zaak van het geweten. Hoe moet een kind echter handelen wanneer het een geval betreft, waarin zijn persoonlijke opvatting, over wat juist is, verschilt met die van zijn vader? Als het kind in al zulke gevallen het gezag van zijn vader van de hand zou wijzen en zijn eigen weg zou gaan, dan is daar een volledig eind gekomen aan al het gezag. Dit is dan namelijk geen gewetenszaak, maar het betreft een persoonlijke mening. Er zullen echter gevallen voorkomen, waarin een zorgvuldig onderzoek noodzakelijk is om te weten, wat de plicht van het kind is. In zulke, op het eerste gezicht niet duidelijke situaties kan alleen een geestelijke beoordeling tot een juiste beslissing leiden. Dit is het punt in het gehele leven van een Christen. We dienen door de gewoonte onze zinnen, ons geestelijk inzicht, geoefend te hebben om zowel het goede als het kwade te onderscheiden. We behoren niet onwijs te zijn, maar te verstaan wat de wil van de Heer is. Zulke geestelijke oefeningen zijn nuttig.

Zoals gezegd worden die twee zaken echter - een opvatting, die ik mij eenvoudig ergens over gevormd heb en die mij juist lijkt, en het door God gegeven geweten - vaak met elkaar verward. Uiteindelijk is dat echter een verwarren van mijn eigen wil met gehoorzaamheid. Een waarachtig geweten leidt altijd tot gehoorzaamheid aan God. Als ik echter mijn zienswijze tot maatstaf verhef, dan zal spoedig in mijn geest een verwarring met een dodelijk karakter zijn intrede doen. Zou een kind zich alleen dan moeten onderwerpen aan het vaderlijk gezag als zijn vader voor alles wat hij van zijn kind verlangt, zelfs ook in belangrijke dingen, een tekst uit de Schrift kan aanvoeren?? Is er, als iemand volgens zo'n beginsel leeft, dan geen sprake van zelfverheffing en van het koesteren van de eigen wil? Dit voorbeeld van een vader en zijn kind maakt het verschil tussen een persoonlijke opvatting en het geweten duidelijk. We laten nu dit voorbeeld echter rusten en gaan een stap verder. Zo komen we dan ook bij ons eigenlijke onderwerp: onafhankelijkheid in de vergadering.

Onafhankelijkheid van een individuele gelovige ten opzichte van de vergadering.

Stelt u zich voor dat in een bepaalde vergadering een persoon als een boze uit het midden moest worden weggedaan. Allen zullen het er mee eens zijn, dat die persoon, als hij zich werkelijk vernederd en verootmoedigd heeft, weer in de gemeenschap opgenomen kan en moet worden. Nu, die vergadering is de gedachte toegedaan, dat de desbetreffende zich werkelijk verootmoedigd heeft. Maar veronderstel nu, dat ik ervan overtuigd ben, dat hij zich niet werkelijk verootmoed-

digd heeft. De vergadering ontvangt hem echter, neemt hem dus aan. Ben ik nu verplicht te breken met die vergadering? Moet ik weigeren mij te onderwerpen aan haar handeling, omdat ik denk, dat zij zich vergist heeft?

Neem nu eens aan dat ik in een ander geval geloof, dat de uitgeslotene zich verootmoedigd heeft, terwijl de vergadering de overtuiging is toegedaan, dat het niet zo is. Dit is voor mijn hart een zelfs nog smartelijker zaak. Toch dien ik ook dan te buigen voor het oordeel van de vergadering, waarvan ik denk, dat het onjuist is. Ik mag dan echter opzien tot de Heer, om het in orde te brengen. Er bestaat zoiets als een bescheidenheid en nederigheid ten aanzien van jezelf, zodat je niet jouw eigen mening tegenover die van anderen stelt, hoewel het kan zijn, dat je niet de geringste twijfel hebt, dat jouw mening juist is.

Onafhankelijkheid van een vergadering ten opzichte van een andere vergadering.

Er is nog een andere kwestie, die hiermee in verband staat: De handeling van één vergadering die bindend is voor alle andere vergaderingen. Ik erken geen onafhankelijke vergaderingen, omdat de Schrift ze niet erkent. We vinden in het Woord van God het lichaam van Christus, waarvan alle werkelijke Christenen leden zijn. De Gemeente van God in een bepaalde plaats vertegenwoordigt de gehele Gemeente van God op aarde en handelt in haar naam (1 Kor. 12:27). Daarom worden in de eerste Brief aan de Gemeente van God te Korinthe, waarin dit onderwerp wordt behandeld, alle waarachtige Christenen als één gezien met de Gemeente of de vergadering van God te Korinthe als zodanig (vergelijk 1 Kor.1:2; 10:17 en 12:12-13). Toch wordt deze vergadering beschouwd als het lichaam van Christus als zodanig en wordt daar plaatselijk verantwoordelijk gesteld om de reinheid van de vergadering te handhaven. De Heer Christus wordt in dat onderwijs beschouwd als Degene, Die daar aanwezig is. Alles wat gedaan werd in de vergadering, werd gedaan in de Naam van de Heer Jezus Christus. Al deze waarheden worden totaal genegeerd en geloochend als iemand een vergadering slechts ziet als bestaande uit zes of zeven knappe, verstandige Christenen met een groter aantal onwetende Christenen. Hij gaat dan stilzwijgend aan het feit voorbij, dat die gelovigen daar de plaatselijke uitdrukking van de gehele Gemeente van God op aarde vormen. Ja, de Heer Zelf, die in het midden van die vergadering is, wordt dan geheel terzijde geschoven. Men verdedigt zich dan met de bewering, dat het vlees vaak werkt in een vergadering. Waarom zou men dat wel aannemen, maar vergeten, dat het vlees evenzeer vaak in een individuele gelovige kan werken?

Gehoorzaamheid aan Christus en aan de Gemeente

Laten we in aansluiting hierop nog op een ander punt ingaan. Vaak wordt in die trant gesproken, dat wij eerst aan de Heer en pas daarna aan de Gemeente moeten gehoorzamen. Maar waarom spreken wij zo? Wij gaan er toch vanuit, dat de Heer in de Gemeente is? Het mag op het eerste gehoor goed klinken, maar in werkelijkheid is het eenvoudig het handhaven van mijn persoonlijke overtuiging. Ik stel dan mijn persoonlijke opvatting tegenover het oordeel van een vergadering, die samenkomt tot de Naam van Christus waar Hij op grond van Zijn belofte in het midden is. We gaan er hierbij uiteraard vanuit, dat de gelovigen op die wijze vergaderd zijn. Als dat anders was, zou ik hen hieromtrent niets te zeggen hebben. Als ik echter mijn eigen opvatting handhaaf tegenover die van de vergadering, dan zeg ik daarmee eenvoudig, dat ik mijzelf voor wijzer houd dan de vergadering.

Ik verwerp de uitspraak 'Eerst gehoorzamen aan Christus, dan pas aan de Gemeente' volledig als zijnde onschriftuurlijk. Als Christus niet in een bepaalde plaatselijke vergadering zou zijn, erken ik

die in het geheel niet. Die uitspraak beweert dat er een Gemeente van God zou kunnen zijn, die Christus niet in haar midden heeft. Die uitspraak scheidt de Gemeente van Christus en maakt van hen twee partijen. Als ik in een bepaalde zaak een andere overtuiging heb dan de vergadering, mag ik daarover uiteraard met haar van gedachten wisselen. Ik ben immers een lid van Christus en als gevolg daarvan ook van de gemeente. Op grond daarvan mag ik haar helpen. Als ik een plaatselijke vergadering erken als een Gemeente van God, dan kan ik niet beweren dat Christus daar niet is. De bewering, dat Christus niet in een bepaalde vergadering zou zijn, houdt eenvoudigweg de ontkenning in, dat het een Gemeente van God is. Het begrijpen van wat een Gemeente van God is ontbreekt dan helaas. Dat is niet zo verwonderlijk, maar het vervalst noodzakelijkerwijs het rechte zicht op dit punt. Men verwacht 'als het Woord het zegt' met 'als ik niet zie dat het Woord het zegt'. Dat laatste is met recht het vertrouwen van iemand op zijn eigen oordeel, gesteld tegenover dat van anderen en van de Gemeente van God. Ik zou er geen ogenblik over peinen om ooit een kwestie van Godslasteringen tegen Christus op zó'n wijze ter sprake te brengen. Dat is werkelijk boosheid. Alle pogingen om dit kwaad te bedekken door kerkelijke vragen te stellen, of door pleidooien te houden ten gunste van het eigen geweten, verafschuw ik met een volkomen afschuw.

Het gezag van de Heer in het midden van de plaatselijke vergadering en de eenheid van het lichaam van Christus.

Staat u mij toe de vraagstelling over minder belangrijke kwesties dan Godslasteringen tegen Christus in een andere vorm te gieten. Veronderstel dat ik deel uitmaak van een bepaalde plaatselijke vergadering. In die vergadering nu is een bepaalde zaak in behandeling. Ik heb echter de gedachte, dat de vergadering die zaak op een verkeerde wijze beoordeelt en behandelt. Wat moet ik in zo'n geval doen? Moet ik nu de vergadering mijn persoonlijke gedachten daarover opleggen? En zo niet, wat is dan mijn opdracht? Moet ik dan de vergadering van God verlaten? Ik had toch de overtuiging dat het de vergadering van God was, anders zou ik daar niet naartoe gegaan zijn. U kunt uzelf niet helpen. Als ik van een plaatselijke vergadering deel wil uitmaken, maar daarbij als voorwaarde stel dat die vergadering en ik het in alle dingen eens moeten zijn, dan kan ik van geen enkele vergadering van God in de gehele wereld deel uitmaken. Dat is een onmogelijke toestand. Het zou eenvoudig de totale ontkenning zijn van de tegenwoordigheid en de hulp van Gods Geest in de vergadering en van de trouw van Christus ten aanzien van Zijn eigen volk. In zo'n handelwijze kan ik geen enkel spoor van Goddelijke ootmoed en bescheidenheid ontdekken.

Maar als een vergadering als zodanig heeft gehandeld in een tuchtzaak, terwijl zij alle broederlijke raadgevingen en tegenwerpingen in overweging heeft genomen, dan zeg ik uitdrukkelijk, dat ook iedere andere vergadering die handeling in eerste instantie moet erkennen. De boze was uit het midden van de vergadering te Korinthe weggedaan. Zou hij in die toestand in Efeze ontvangen zijn? Waar zou dan de eenheid van het lichaam van Christus gebleven zijn? Waar zou dan het gezag van de Heer in het midden van de Gemeente gebleven zijn? Wat mij uit de staatskerk geleid heeft, was de waarheid van de eenheid van het lichaam van Christus. Waar die waarheid niet wordt erkend en waar niet volgens en in overeenstemming met die waarheid gehandeld wordt, daar zou ik niet heen willen en kunnen gaan. In de staatskerk werd dat echter niet gevonden. En met de onafhankelijke kerken is het net zo slecht of nog droeviger gesteld. Als nu iedere vergadering in onafhankelijkheid van de andere vergaderingen handelt en in onafhankelijkheid van die andere vergaderingen personen ontvangt, dan is die eenheid verworpen - dan zijn het onafhankelijke kerken of gemeenten geworden. Daar wordt de praktische eenheid van het lichaam van Christus niet gevonden.

Maar ik zal nooit tot zulk een goddeloosheid gebracht willen worden dat ik de vraag, of godslasteraars tot de gemeenschap toegelaten zouden kunnen worden, als een serieuze gemeentelijke vraag ga behandelen. Als mensen er de voorkeur aan geven met zulke personen de weg te gaan en als zij de gemeenschap met hen aan de tafel van de Heer goedkeuren en verdedigen, dan zullen zij mij niet aan hun zijde vinden. Ik ben de uitdrukkelijke overtuiging toegedaan, dat het verdedigen van die beginselen hun gebrek aan bescheidenheid en ootmoed laten zien, terwijl het tegelijkertijd het gehele wezen van de Gemeente van God loochent en verwerpt.

Maar ik wil de twee geschilpunten niet met elkaar vermengen. Uiteraard aanvaard ik niet dat mijn geestelijke vrijheid vernietigd wordt. Israël was binnen de omheining, maar wij zijn een kudde, uitgeleid en in de vrijheid gesteld. Maar, als de beginselen niet worden ontkend of verloochend zal ik in tuchtzaken nooit mijn persoonlijk oordeel stellen tegenover dat van de Gemeente van God, in die zaken die God aan haar zorg heeft toevertrouwd. Als ik het toch zou doen, zou ik mijzelf verheffen alsof ik wijzer zou zijn. Bovendien ga ik dan voorbij aan het Woord van God, dat bepaalde taken aan de vergadering heeft toegewezen. En God zal haar in deze taakvervulling eren. Laat mij hieraan toevoegen dat het een vreugde voor het nieuwe leven is om God gehoorzaam te zijn in wat wij verstaan uit Gods Woord. Deze vreugde stijgt ver uit boven het gespeculeer van ons godsdienstige vlees of iets nu net wel mag of net niet mag. Ons vlees verlangt er immers naar vrij te zijn om zijn eigen weg te gaan. Maar het in vreugde gehoorzaam zijn aan wat wij verstaan, is een uitmuntende weg om verder te groeien in de kennis van de waarheid. 'Want aan wie heeft zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben' (Matth. 13:12).

Het hoofd en de eenheid van het lichaam van Christus

Er wordt beweerd, dat 'de band van eenheid tussen de kerken de heerschappij van Christus laat zien'. Kerken en groeperingen verbinden zich aan elkaar en denken zo een vorm van eenheid tot stand te brengen. Aan die 'eenheid' wordt dan ook nog het gezag van Christus toegekend. De Heilige Schrift spreekt over eenheid. Maar daarin wordt met geen woord gerept over het bestaan van afzonderlijke en van elkaar onafhankelijke kerken, zoals dat in de Christenheid te zien is. Evenmin spreekt het Woord over een of andere band tussen of over een confederatie van die afzonderlijke kerken. In zo'n vereniging of aaneensluiting van afzonderlijke kerken wordt geen Schriftuurlijke eenheid gevonden.

Eens zal iedere tong belijden, dat Jezus Christus Heer is (Fil. 2:9-11). Christus is Heer van ieder mens persoonlijk. Uiteindelijk zal ieder mens Hem individueel als Heer moeten erkennen. De uitspraak, dat Christus 'de Heer is van het lichaam', is dan ook niet naar de Schrift. Christus is Heer ten aanzien van iedere individuele mens, maar Hij is het Hoofd van het lichaam (Kol. 1:18) en het Hoofd over alles of over alle dingen (Ef. 1:22). De waarheid, dat Hij Heer is, staat in verband met de individuele, persoonlijke verhoudingen, terwijl de waarheid van Zijn Hoofdschap te maken heeft met de collectieve, gemeenschappelijke verhoudingen. Daaruit volgt, dat eenheid naar Gods gedachten niet door Zijn Heer - zijn tot stand wordt gebracht. Natuurlijk zal de persoonlijke erkenning van Hem als Heer en de daarmee gepaard gaande gehoorzaamheid helpen om die eenheid te handhaven, zoals iedere uiting van godsvrucht dat zal doen. Maar de eenheid van de gelovigen heeft te maken met Zijn Hoofdschap. De door God gewilde eenheid is de eenheid van de Geest. Die eenheid heeft de Geest bewerkt in het lichaam van Christus. Ondermeer met dat doel kwam Hij op deze aarde. Die door de Geest van God bewerkte eenheid van het lichaam van Christus wordt niet tot stand gebracht door het oprichten van een soort confederatie van allemaal kerkelijke lichamen. Integendeel, de Brieven aan de gemeenten te Efeze en te Korinthe le-

ren ons uitdrukkelijk, dat de eenheid in en door de Geest tot stand is gebracht en in stand wordt gehouden en dat Christus in dit opzicht de plaats van Hoofd inneemt. De waarheid, dat Hij ook de plaats van Heer bezit, heeft hier op zich niets mee te maken. Die waarheid verwijst immers naar Zijn verhouding tot individuele Christenen. Het is een dwaling, dat Christus de Heer van het lichaam zou zijn. Als volgens die dwaling gehandeld wordt, wordt de gehele positie van de vergaderingen vervalst en geschonden. De vergaderingen zouden dan niet meer zijn dan andersdenkende protestantse groeperingen, die geen deel meer uitmaken van de staatskerk. Op geen enkele wijze zouden de plaatselijke vergaderingen dan beantwoorden aan de gedachten van Christus.

DEEL 2

Het verwarren van gezag met onfeilbaarheid

Gezag verwarren met onfeilbaarheid is een armzalig en doorzichtig staaltje van spitsvondige en bedrieglijke redeneringen. In duizend gevallen kan gehoorzaamheid verplicht zijn aan de gezagsinstantie, óók al is die niet onfeilbaar. Als dat niet zo was, zou er totaal geen orde in de wereld kunnen bestaan. Er bestaat immers geen onfeilbaarheid in de wereld, maar wel heel veel eigen wil. En als er bij het ontbreken van onfeilbaarheid helemaal geen gehoorzaamheid meer verschuldigd zou zijn en dus ook geen onderwerping meer aan wat de gezagsinstantie heeft besloten, zullen er ook totaal geen grenzen meer zijn aan het botvieren van de eigen wil en zal de openbare orde geheel verdwenen zijn.

Bevoegdheid en onfeilbaarheid

Gezag is een kwestie van bevoegdheid, van ergens toe gerechtigd zijn. Gezag is niet een zaak van onfeilbaarheid. Een vader is niet onfeilbaar, maar toch heeft hij een door God verleend ouderlijk gezag. Onderwerping aan dat gezag is voor het kind een dure plicht. Een politierechter is evenmin onfeilbaar. Evenals ieder mens kan ook hij fouten maken. Toch heeft hij wettig gezag om in die zaken recht te spreken, die onderworpen zijn aan zijn rechterlijke bevoegdheid, die dus tot zijn rechtsgebied behoren. Er kunnen overigens in de menselijke rechtspraak uitwegen of oplossingen gevonden worden tegen een verkeerd gebruik van het gezag. In bepaalde gevallen zullen we als gelovigen zelfs moeten weigeren om de uitspraak van de rechter te erkennen, namelijk wanneer een hoger gezag ons daartoe verplicht, zoals bijvoorbeeld het geweten, dat geleid wordt door het Woord van God. We moeten Gode meer gehoorzaam zijn dan mensen (zie Handelingen 4:19 en 5:29).

Nergens wordt echter in de Heilige Schrift aan de menselijke wil als zodanig de vrijheid gegeven om naar eigen goeddunken te handelen. Wij zijn immers geheiligd tot de gehoorzaamheid van Jezus Christus (zie 1 Petrus 1:2). God wenst dat wij Zijn wil doen in eenvoudige gehoorzaamheid, zonder alle mogelijke theoretische vragen en twistpunten die maar opgeworpen zouden kunnen worden, op te willen lossen. En dit beginsel van eenvoudige gehoorzaamheid is een pad van vrede. Deze vrede moeten velen missen die zichzelf wijzer en verstandiger achten, omdat het pad van Gods wijsheid bestaat in het doen van Gods wil in een eenvoudige gehoorzaamheid.

De dwaling om het gezag te verwerpen door te wijzen op de feilbaarheid van de gezaghebbende, is dus slechts een spitsvondige en bedrieglijke redenering. Het vasthouden aan zo'n redenering verraadt het verlangen naar vrijheid voor het doen van de eigen wil van de mens. Tevens legt het

een zelfvertrouwen van die persoon bloot, dat zijn eigen oordeel ver verheven is boven alle door anderen reeds eerder verrichte beoordelingen.

Het gezag van de plaatselijke vergadering

Er bestaat oordelend gezag in de Gemeente van God. Het zou de meest afschuwelijke ongerechtigheid op aarde zijn, als dat gezag er niet was. Hoe zou het zijn, als dat gezag zou ontbreken? Dan zou het voor de vergadering onmogelijk zijn om de ongerechtigheid, die in de vergadering komt, te veroordelen en uit haar midden weg te doen. Christus is echter in het midden van de vergadering. Daardoor zou de goedkeuring van de Naam van Christus geplaatst worden onder alle mogelijke ongerechtigheid. Er zijn er die begonnen zijn met bovenstaande twistvragen en het gezag verwerpen door te wijzen op de feilbaarheid van de gezagsinstantie. En wat zij gezocht hebben te bepleiten is dit: dat om het even welke ongerechtigheid of vorm van zuurdeeg ook wordt toegelaten, dit de vergadering niet kan doorzuren. Zulke visies zijn gewild en gaan erin als koek. Maar iedere heilige met een eerlijk gemoed en een ieder, die niet probeert het kwaad goed te praten, verafschuwt die visies uit de grond van zijn hart en verwerpt ze. Mogelijk denkt of zegt u: dat is de vraag niet die ik stel. Vergeef het mij dan dat ik zeg dat ik weet dat dat wel de vraag is, ja zelfs de enige. Ofschoon het u niet duidelijk is, ben ik daar vast van overtuigd.

Maar het oordelend gezag van de Gemeente van God wordt uitgeoefend in gehoorzaamheid aan het Woord van God. 'Oordeelt gij niet hen die binnen zijn? Maar die buiten zijn, oordeelt God. Doet de boze uit uw midden weg' (1 Kor. 5:12 en 13). En ik herhaal, als de gelovigen niet volgens deze opdracht handelen, dan wordt de Gemeente van God zelf de machtiging tot en de goedkeuring van iedere afschuwelijke en walgelijke zonde.

Tegelijkertijd bevestig ik uitdrukkelijk, dat wanneer de vergadering gehoorzaamt aan dit Schriftwoord, door de boze uit haar midden weg te doen, de andere Christenen verplicht zijn deze handeling te respecteren. Om het optreden van het vlees te onderdrukken in de verwezenlijking van deze taak, zijn hulpbronnen aanwezig gelegen in de tegenwoordigheid van de Geest van God in het midden van de heiligen en in de soevereine oppermacht van de Heer Jezus Christus. Maar die hulpbronnen zijn niet gelegen in het totaal onschriftuurlijke en waardeloze middel dat voorgesteld is in dit twistpunt, namelijk de aanmatiging van bevoegdheid bij een ieder die het in zijn hoofd haalt om voor zichzelf een oordeel te vellen onafhankelijk van wat God heeft ingesteld. Van de gunstigste kant gezien is deze aanmatiging geen individuele aanmatiging die haar ware karakter uitmaakt, maar het algemeen bekende en onschriftuurlijke systeem dat gekend wordt sinds de tijd van Cromwell, namelijk het systeem van onafhankelijkheid.

Het systeem van onafhankelijkheid

Het systeem van onafhankelijkheid leert dat elk lichaam of gemeente van Christenen onafhankelijk is van ieder ander lichaam of gemeente van Christenen. Er bestaat slechts een vrijwillig verband tussen hen. Dit is eenvoudigweg de loochening van de eenheid van het lichaam van Christus en van de tegenwoordigheid en de werkzaamheid van de Heilige Geest in het lichaam. Nu, ik verwerp openlijk en op de meest absolute wijze, dat een plaatselijke gemeente of vergadering de zogenaamde bevoegdheid zou hebben om voor zichzelf, dus in onafhankelijkheid, een andere vergadering te beoordelen en te veroordelen zoals het discussiepunt voorstelt. Maar wat nog belangrijker is: het is tegen de Schrift, een loochening van de gehele orde en ordening van de Gemeente van God. Het is het systeem van onafhankelijkheid - een systeem, dat ik sinds veertig jaar ken en waaraan ik mij nooit zou willen verbinden. Als er mensen zijn die dat systeem willen, laten zij daar dan naar toe gaan. Het is toch tevergeefs om tot hen te zeggen, dat het systeem

van onafhankelijkheid niet naar Gods gedachten is. Onafhankelijkheid houdt eenvoudig dit in, dat iedere vergadering voor zichzelf ergens een oordeel over vormt onafhankelijk van de andere vergaderingen. Dat is in enkele woorden alles, waarop het systeem van onafhankelijkheid aanspraak maakt. Ik zoek geen twist met diegenen die dit onafhankelijke systeem verkiezen. Het zijn over het algemeen mensen, die ervan houden om zelf over alle dingen zich een oordeel te vormen. Ik ben er echter volkomen van overtuigd, dat het onafhankelijke systeem in ieder opzicht volledig tegen de Schrift is. De Gemeente is geen systeem op vrijwillige basis. Zij wordt niet gevormd door een aantal onafhankelijke lichamen (of in dit geval beter: het ontbreken van enige samenhang tussen deze lichamen), die alle voor zichzelf handelen. Men had er zelfs nooit over gepeinsd dat Antiochië gelovigen uit de volken kon toelaten en Jeruzalem niet (welke constructie men daartoe ook bedacht zou hebben), en dat alles toch verder zou gaan overeenkomstig de orde van de Gemeente van God. In het Woord van God is niet het geringste spoor van zo'n onafhankelijkheid en wanorde te bekennen. Er is alle mogelijke duidelijkheid over en leerstellige nadruk op het feit dat er één lichaam op aarde is, waarvan de eenheid inderdaad de grondslag van alle zegening was, en op het feit dat de handhaving van die waarheid (de eenheid van het éne lichaam van Christus op aarde) de plicht is van iedere Christen. Eigenzinnigheid mag het anders wensen, maar genade en gehoorzaamheid aan het Woord van God zeker niet.

Gods hulpbronnen bij moeilijkheden

Er kunnen zich echter moeilijkheden voordoen: er zijn nu geen apostelen meer, zoals destijds in Jeruzalem. Dat is zeker waar, maar we bezitten hulpbronnen in de werkzaamheid van de Geest in de eenheid van het lichaam. En in het werk van de herstellende genade en van de gaven die gegeven zijn tot hulp en nut, ja in de getrouwheid van een genadige Heer die beloofd heeft ons nooit te begeven of te verlaten.

Maar het geval in Jeruzalem beschreven in Handelingen 15 is een bewijs dat de schriftuurlijke Gemeente nooit het onafhankelijke handelen dat men nu met alle geweld wil, had overwogen, noch aanvaard. De werking van de Heilige Geest werd uitgeoefend in de eenheid van het lichaam, en zo is het altijd. De uitsluiting volgens de aanwijzingen van de apostel in Korinthe (en die bindend voor ons is als zijnde het Woord van God), was van kracht voor de hele Gemeente van God en voor allen die bedoeld worden in 1 Korinthe 1:2, dus voor 'allen in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer'.

Zou iemand willen beweren dat als hij van Godswege in Korinthe zou moeten worden uitgesloten dat dan, iedere gemeente maar voor zichzelf zou moeten beslissen of hij ontvangen kon worden? Dan had die tuchtmaatregel voor niets plaatsgevonden of was hooguit alleen van kracht in Korinthe, terwijl Efeze of Kenchreeën (Rom. 16:1) hadden kunnen handelen zoals het henzelf naderhand goed leek? Welk gezag had dan die plechtige uitsluiting en het bevel (1 Kor. 5:13) van de apostel? Wel, dat gezag en dat bevel is nu voor ons het Woord van God. Ik weet dat men zal zeggen: 'Ja, maar u kunt zo'n besluit niet prompt opvolgen, aangezien het vlees gewerkt kan hebben'. Dat is mogelijk. Er is inderdaad de mogelijkheid dat het vlees kan werken. Maar ik ben er absoluut zeker van dat alles wat de eenheid van de Gemeente ontkent, dat doet om zichzelf op te werpen. Die ontkenning ontbindt de eenheid van de Gemeente in onafhankelijke lichamen, en is in feite de ontbinding van de Gemeente van God zelf. Dit alles is totaal onschriftuurlijk, en niets anders dan het vlees.

Voordat ik daarom verder ga, wil ik deze tendens radicaal en volledig veroordelen. Er bestaan hulpbronnen, gezegende en genadevolle hulpbronnen voor ootmoedige gelovigen. Dat zijn de

hulp van de Geest van God, Die werkt in de eenheid van het lichaam en de trouwe liefde en trouwe zorg van de Heer, zoals ik het al eerder heb gezegd; maar dat is niet de vermeende eigenwil die zichzelf doet gelden en de Gemeente van God verloochent. Mijn antwoord is dus, dat het pleidooi een drogreden is, een bedrieglijke spitsvondige redenering, die onfeilbaarheid verward met Goddelijk ingesteld gezag, dat door nederige harten waarin de genade woont, erkend wordt. Ja, dat het systeem dat nagestreefd wordt de aanmatigende en trotse geest ademt van onafhankelijkheid, alle gezag van de Schrift in zijn onderricht betreffende de Gemeente verwerpt, en de mens groot maakt in plaats van God.

Vorming van vergaderingen alleen in de erkenning van de eenheid van het lichaam

Het is duidelijk dat als twee of drie samen vergaderd zijn, zij een vergadering vormen, en dat als zij op Schriftuurlijke wijze vergaderd zijn, zij een vergadering van God zijn. Als dat niet zo was, wat zijn zij dan anders? Als deze vergadering de enige is in een plaats, dan is zij de vergadering van God in die plaats. Toch heb ik er feitelijk bezwaar tegen dat zij deze titel aanneemt, want de vergadering van God in een willekeurige plaats omvat strikt genomen alle heiligen die in die plaats wonen.

Er is ook een praktisch gevaar voor de zielen als een vergadering de naam van vergadering van God aanneemt, omdat men daardoor het onherstelbare ruïneuze verval van de Gemeente uit het oog verliest, en dat men zich opwerpt iets te zijn. Maar in het veronderstelde geval is het niet verkeerd. Als er zo'n vergadering bestaat en een andere vergadering wordt in diezelfde plaats gevormd door de wil van de mens, onafhankelijk van de eerste, dan is alleen de eerste moreel, in Gods oog, de vergadering van God en de andere helemaal niet, omdat deze gevormd is in onafhankelijkheid van de eenheid van het lichaam van Christus.

Het systeem van onafhankelijkheid is een absoluut kwaad en een werk van Satan.

Ik verwerp op de meest volledige en vastberaden wijze het hele systeem van onafhankelijkheid als onschriftuurlijk en als een uitdrukkelijk absoluut kwaad. Nu de eenheid van het lichaam van Christus in het licht is gesteld en de Schriftuurlijke waarheid daarover bekend is geworden, is dit systeem van onafhankelijkheid eenvoudigweg een werk van Satan.

Onwetendheid aangaande de waarheid is één ding, zij is ons gemeenschappelijk deel in veel opzichten; maar verzet en oppositie tegen de waarheid is een heel ander ding. Ik weet dat er beweerd wordt dat de Gemeente nu in zo'n staat van onherstelbaar diep verval is, dat de Schriftuurlijke orde in overeenstemming met de eenheid van het lichaam van Christus niet meer gehandhaafd kan worden.

Laten dan zij die deze tegenwerpingen inbrengen als eerlijke mensen toegeven dat zij een onschriftuurlijke orde, of juist gezegd, wanorde nastreven. Maar in waarheid is het in dat geval in alle opzichten onmogelijk samen te komen om brood te breken, behalve dan in strijd met en in openlijke ongehoorzaamheid aan Gods Woord; want de Schrift zegt: 'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan één brood'. Wij belijden één lichaam te zijn, elke keer als wij brood breken. De Schrift kent niets anders, en zij zullen ondervinden dat de Schrift een band is die te sterk en te volmaakt is om verbroken te kunnen worden door de redeneringen van de mens.

J.N.Darby